

ка е станало с Георг Стефансона, когато е пушал първия локомотив по земята; така е ставало с всички изнамервания и нови открития, когато за пръв път са били представяне на публиката — тая многолюдна народна маса, която е разказвала и пела всевъзможни най-фантастически приказки и песни, като е и вервала техното съдържание, а не е искала и да чуе за приложението на по-малко фантастични работи, каквито са: валчестата форма и въртенето на земята, съществуване на други парчета земя, освен познатите до тогававъзможността да се плува не с лодка, а с машина по водата и т. н. и т. н.

Какво заблудение, какво велико заблудение: да верваме в думите си, а да не верваме в делата си! . . .

Фантазията, по своя неузнаваем път, по своя инстинкт е градела много ноща, които в последствие умът е могъл да усъществува, да превърне думите в дела, а човекът, закодравел в своята традиция, по скоро е вервал думите, отколкото делата . . .

Но периода на това противоречие, секаш е вече преминал, преживен. Днес модерният човек не обича да разказва и пее освен на децата — фантастическите приказки и песни, защото е вече разбрал, че онуй за което се говори в тях е възможно, е изпълнено, е приложимо. И гледа не да говори и пее, а да твори. Гледа не да мечтае, не да фантазира, а да прилага. Той е вече разбрал че онуй, което се разказва и пее в приказките и песните е план — може би не систематичен, но с пак план, — който макар и не всекога и всекжде е удачен, но който с пак може и трябва да се изпълни.

И той, модерният човек, днес здравата се е заловил да играе ролята на майстор, — да изпълне плана на архитекта — народния дух, — за постигане поставената велика цел от Твореца — Всемирният Велик Дух и за намиране на дълбоката смисъл в живота, определена от провидението — Всемирната Душа.

Не е ли такава действителността днес?

Днес писателите и наетите не се стремят да пишат с помощта на фантазията си, колкото да дълбаат дълбочините на своите сърдца за прилагане на плана, начертан от фантазията на потомството.

Останала е само една книга на света, която с още задоволява ума и разума на възрастния човек, колкото и модерен да е станал той?

Таз книга е библията.

В нея е дадено много място на чудотворния елемент, на чудото. При все, че днес човекът е престанал да верза